

Temetés

2013 július 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Vannak olyan civilizációs normák, amelyek betartása a politikailag szélsőségesen megosztott közélet? demokráciákban is elvárható. Nincs túl sok belőlük. Az egyik, hogy temetésesen nem pocskondiázzuk a kegyeletét éppen lerovó embertársunkat, bármit gondolunk is róla.

Ha mégis megteesszük, valójában nem a kipufoltat, hanem saját magunkat és az elhunyt emlékét gyalázzuk, alázzuk meg.

Nem túl bonyolult ez. Horn Gyula volt szocialista miniszterelnök hétfői állami temetésén a gyászolók (?) egy csoportja megfélemlített a kegyeletre, oktalan gyűlöletét nem volt képes levetkőzni a temető kapujában. Ahogy kell, az Orbán Viktort ért atrocitást az MSZP részéről Mesterházy Attila és Baja Ferenc gyorsan és határozottan elítélte. Egész egyszerűen nem értem, mi vezérelte a pufjolókat. A kormány és annak feje pontosan azt tette, amit ilyen esetben a civilizációs normák megkövetelnek. Gondoskodott a régóta nagybeteg politikus gyógykezeléséről, majd méltó búcsúztatásáról, ugyanakkor nem tolakodott előtérbe, tudomásul vette, hogy a gyászszertartáson nemcsak a második szabadon választott kormány miniszterelnökét, hanem az MSZP volt elnökét, a magyar baloldal meghatározó vezetőjét, a jelenlegi miniszterelnök egykori politikai ellenfelét búcsúztatják.

Ezért mondhatott beszédet az MSZP-s Katona Béla, Horn Gyula volt minisztere, a parlament elzáró elnöke. Kár, hogy visszaélt a helyzetével: gyászszövege oda-odaszúrt a ravatal körül álló, a válaszdadás lehetőségével nem rendelkező politikustársainak is. A Sólyom László volt köztársasági elnöknek címzett megjegyzése logikátlan is volt annak fényében, hogy elzárólag elismerte, Horn Gyula 1956-ban rossz döntést hozott. Hogyan is járulhatott volna hozzá az államfő ahhoz a bizonyos kitüntetéshez, amikor az 1989–90-ben létrejött demokratikus rendszer elsőként október 23. örökségére, igazságára hivatkozik? És milyen méltatlan az elhunythoz is, hogy ezt a vitát éppen a temetése kapcsán kell újra felidézni!

A kegyelet, a gyász emberi gesztusai nem írják át a múltat, nem feledtetik a tényt, hogy Horn Gyula megosztó politikus volt. Míg az új kitüntetésekkel elhalmozó külföld – különösen a határnyitástól hálás németek – szemében az életútja 1989-ben vagy egy kicsit korábban, a Kádár-rendszer óvatos külpolitikai nyitáskor kezdődött, itthon sokan érthető okból az annak idején ugyancsak elismeréssel honorált karhatalmista szolgálatot tekintik a horni életút alfájának és ómegájának. A fél országnak máig fájó, elviselhetetlen emlék, a demokratikus átalakulás nagyszerűségébe vetett hit megroppanásának pillanata 1994 tavasza, amikor az utódpart Horn vezetésével szabad választásokon abszolút parlamenti többséget szerzett. Akárhogy is, halálával a régi viták is más dimenzióba kerülnek.

Horn Gyula politikai örökségén persze nem a jobb-, hanem a baloldalnak van gondolkodni valója. Az MSZP vezetőjeként nagy bűvészmutatványa a rendszerváltás nyerteseinek és veszteseinek egy táborba terelése,

pártja mögötti felsorakoztatása volt. Ezt a széles kör?, különös koalíciót verte szét, baloldaltól nézve ezt az örökséget herdálta el, élte fel egyik utóda. Hogy a horti politizálásnak vannak-e folytatható elemei, ha akarják, majd megvitatják a baloldali ideológusok, pártstratégák. Hogy pontosan milyen szerepet is játszott az elmúlt évtizedek magyar politikájában, egyes meghatározó döntéseknél, mostantól elsősorban a kutatók, történészek dolga vizsgálni.

Virágok a síron, a pfujolás hangjai a semmibe vesztek. A többi? Néma csend.

Szeret? Szabolcs - mno.hu

Ajánló
